

opusdei.org

Lelkipásztori levél (2022.03.19). Hűség

Az Opus Dei prelátusa ebben a lelkipásztori levelében a Krisztushoz való hűség és a Műbe szóló hivatáshoz való hűség néhány következményéről ír, Szent Josemaría tanítását követve.

2022.03.30.

Tárgymutató

Hűség a hivatáshoz, hűség Jézus
Krisztushoz

Apostoli hűség

A hivatáshoz való hűség és a hétköznapi élet

Ami állandó és ami változhat a Mű életében

.....

Drága gyermekeim, Jézus oltalmazza
leányaimat és fiaimat!

Legyetek hűségesek, megéri! (“Fieles,
vale la pena!”)

1. Ezzel az ismerős kifejezéssel,
amely egy ősi éneket inspirált, Szent
Josemaría arra buzdított bennünket,
hogy legyünk nagyon hűségesek.
Gyakran visszaemlékszem arra, hogy
1963. augusztus 23-án, egy nyári
tanfolyamon Pamplonában, az
Atyánkkal folytatott családi
beszélgetés közben elénekeltük ezt az
éneket. Néhányan közülünk

észrevették, hogy miközben hallgatta, ahogy ezeket a szavakat énekeljük, Atyánk halkán ismételte, hogy **megéri, megéri**; ezt úgy láttuk, mint megélt tapasztalatának spontán kifejezését. A Művet megvalósítani és előre vinni megérte: annyi munka, annyi szenvedés, annyi nehézség és ugyanakkor annyi öröm. A hűség szükségszerűen örömteli, még a fájdalomban is; olyan örömmel az Úrban, aki a mi erőnk (vö. *Neh 8,10*).

A hűség egy tág fogalom, különböző jelentésekkel bír: "Pontosság vagy valódiság valaminek a megvalósításában", "szöveg pontos másolata", "kötelesség, ígéret pontos teljesítése" stb. Különösen fontos, hogy figyelembe vegyük a hűséget az emberek közötti kapcsolatokban, annak emberileg legmélyebb aspektusában: a szeretetben. "Az idő múlásával való hűség a szeretet neve" ^[1]. Az igaz szeretet

természetéből adódóan a végsőig szeret, hű, bár az emberi gyengeség által kudarcot vallhat.

A hűség életünk minden dimenzióját magában foglalja, mert az egész személyt érinti: intelligenciáját, akaratát, érzéseit, kapcsolatait és emlékezetét. Ebben a rövid levélben, a Mű alapításának századik évfordulójához közeledve elmélkedjünk néhány szemponton, mindenekelőtt Szent Josemaría szövegeinek irányításával.

Hűség a hivatáshoz, hűség Jézus Krisztushoz

2. A keresztény hivatás, annak minden sajátos kifejeződésében, Istentől való meghívás az életszentségre. Isten szeretetéből származó hívás a mi szeretetünkre, egy olyan kapcsolatban, amelyben az isteni hűség mindig megelőz minket: *Isten hűséges* (2Tesz 3,3; vö. 1Kor 1,9). "Hűségünk nem más, mint válaszuk

Isten hűségére. Isten, aki hű az Ő szavához, aki hű az ígéretéhez."^[2]

Az isteni hűségbe vetett hit erőt ad a reményünknek, még akkor is, ha személyes gyengeségünk miatt néha nem vagyunk teljesen hűek a kicsiben, és talán alkalmanként a nagyban. Ilyenkör a hűség tehát abból áll, hogy - Isten kegyelmével - a tékozló fiú útját járjuk (vö. *Lk* 15,11-32). ***A Jézus Krisztushoz való hűség megköveteli, hogy folyamatosan éberek legyünk, mert a mi szegény erőnkben nem bízhatunk. Mindig harcolnunk kell, egész földi létünk utolsó pillanatáig: ez a sorsunk***^[3].

Kitartóan kell törekednünk az Úrral való egységre. Keressük és megtaláljuk ezt a Jézussal való egyesülést a munkában, a családban, mindenben...; különösen az Eucharishtiában, a szentgyónásban és az imában. Ráadásul nem vagyunk

egyedül; mások segítségére is számíthatunk, különösen a személyes lelki vezetésben. Legyünk hálásak ezért a lehetőségért, hogy őszintén megnyithatjuk a lelkünket, hogy bátorítást és tanácsot kapjunk a növekedés útján az Isten iránti szeretetünkben. És ahol szeretetünk táplálkozik, ott megerősödik hűségünk: ***Szeress bele, és nem fogod elhagyni »őť«***^[4].

3. A hűség különösen akkor nyilvánul meg, ha erőfeszítéssel és szenvedéssel jár. Szűzanyánk, a hűséges Szűz példája itt is megvilágosít bennünket: "Csak az egész életen át tartó következetességet nevezhetjük hűségnek. Mária *fiatja* az Angyali üdvözlétnél abban a néma *fiatban* találja meg teljességét, amelyet a kereszt lábánál ismétel."^[5]

Isten segítségével hűségesek lehetünk, haladhatunk a Jézus

Krisztussal való azonosulás útján:
hogyan gondolkodásmódjaink, a
szeretetünk, az emberekhez és a
világhoz való hozzáállásunk egyre
inkább Krisztuséhoz hasonuljanak. S
így folyamatosan kezdünk és
újrakezdünk, és
***istengyermekségünk tudata
örömet hoz a megtérésünkben*** ^[6].

Ily módon Szent Pálnak a
Filippiekhez intézett buzdítása
valósággá válik az életünkben:
*Ugyanazt a lelkiületet ápoljátok
magatokban, amely Krisztus Jézusban
volt.* (Fil 2,5)

4. A Jézus Krisztussal való találkozás
és egyesülés az Egyházban zajlik,
amely láthatóan egy sok népből álló
nép. Az Egyház maga szentség,
Krisztus teste építi fel, és minden
üdvösség Krisztustól származik az
Egyházon keresztül, különösen azért,
mert az Egyház *valósítja meg az*

Eucharishtiát, az Eucharisztia pedig az Egyházat.

Az a mindig egyértelmű tény, hogy az egyházat mi, hibákkal teli, gyenge férfiak és nők alkotjuk nem csökkentheti szeretetünket iránta. Mindig tartsuk szem előtt, hogy ***mindenekelőtt az Egyház: a közöttünk jelen lévő Krisztus; Isten, aki azért jön az emberiséghez, hogy megmentse azt, kinyilatkoztatásával hív minket, kegyelmével megszentel minket, állandó segítségével támogat minket a mindennapi élet kis és nagy küzdelmeiben*** ^[7].

A Krisztushoz való hűség tehát az Egyházhoz való hűség. Az Egyházban pedig arra törekszünk, hogy mindenkivel egységben és azt éljük, különösen a püspökökkel, és különleges módon a római pápával, aki a hit és közösség egységének látható feje. Mindig tartsuk életben

mindannyiunkban Atyánknak ezt a vágyát: ***Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!***

A Jézus Krisztushoz és az Egyházhoz való hűség azt jelenti számunkra, hogy hűek vagyunk az Opus Deibe szóló hivatásunkhoz, megélve azt a szellemiséget, amelyet Szent Josemariától kaptunk, aki a mi Atyánk volt és most is az a Műben. Így fejezte ki ezt régen egy levelében, amely minden gyermekéhez szólt: ***Nem mulaszthatom el, hogy hálásan felemeljem lelkemet az Úrhoz, akitől minden család származik a mennyben és a földön (Ef 3,15–16), mert megadta nekem ezt a lelki atyaságot, amelyet kegyelmével elfogadtam annak teljes tudatában, hogy a földön csak azért létezem, hogy ezt megvalósítsam. Ezért szeretlek titeket apai és anyai szívvel*** ^[8] ***—***.

Szent Josemaría hű leányainak és fiainak lenni számunkra a hivatás útja, és így Isten hű leányai és fiai legyünk Krisztusban.

Bizonyára emlékeztek Atyánk ezen szavaira is: ***Az isteni hívás érinthetetlen, szilárd, szűzi, örömteli és megkérdőjelezhetetlen hűséget követel tőlünk a hithez, a tisztasághoz és az úthoz*** ^[9]. Most megállok, csak hogy hangsúlyozzam az örömet. A hűségünk, szabadon válaszol Isten kegyelmére, s örömmel és jó humorral éljük. Mennyire segít nekünk a következő szavaira gondolni: ***Amit emberileg szeretnék rátok hagyni örökségként: az a szabadság szeretete és a jó humor*** ^[10].

5. Ha a figyelmünket a Műben való hűségre fordítjuk, hogyan feledkezhetnénk el Boldog Álvaroról? Emlékszem, hogy 1974. február 19-én, egy alkalommal, amikor Don

Álvaro nem volt jelen, Szent
Josemaría megjegyezte róla:
***Szeretném, hogy sok mindenben,
de mindenekelőtt hűségében
utánoznátok őt. (...) Mindig
mosolyog és páratlan a hűsége*** ^[11].

Gyakran felfigyelek a Szentírás ezen
szavaira: *vir fidelis multum
laudabitur* (Péld 28,20: A szilárd
férfiú bőséges áldást kap), amelyek a
Villa Vecchia egyik irodájának
ajtófélfáján olvashatók, pontosan ott,
ahol Don Álvaro éveken át dolgozott.

Hálával emelem lelkemet az Úrhoz
sok nő és férfi hűségéért is, akik
előttünk jártak az úton, és értékes
tanúságot hagytak ránk erről a
Legyetek hűségesek, megéri!
kiáltásról, amelyet az elején idéztem.

Az Atyánk azt mondta, hogy minden
embert, aki közeledik a Műhöz, akár
csak rövid ideig, mindig szeretni
fogunk. Ez még inkább vonatkozik
azokra, akik egy ideig a Műben

voltak, és aztán más utat választottak; és azoktól, akik esetleg megbántva érezték magukat, teljes szívükből bocsánatot kérünk.

Apostoli hűség

6. A keresztyén hivatás az életszentségre, a Jézus Krisztussal való azonosulásra – annak minden formájában, így vagy úgy – mindig apostoli hivatás: ***Nem lehet elválasztani a belső életet és az apostolkodást, ahogyan az sem lehetséges, hogy Krisztusban elválasszuk az Isten-Embert a Megváltó szerepétől*** ^[12].

Minden korban – a miénkben is láthatjuk – óriási szomjúság van a világban Isten iránt, bár ez sokszor nem tudatos. Ezek a próféta szavak mindig újra beteljesednek: *Igen, jönnek napok – mondja az Úr, az Isten –, amikor éhséget bocsátok a földre: éhséget, de nem kenyérre,*

szomjúságot, de nem vízre, hanem az Úr szavának hallgatására. (Ám 8,11)

Mennyire sokszor elméltünk talán Szent Josemaría heves buzdításán!: ***Kedveseim: Jézus sürget minket. Azt akarja, hogy újra felemeljék, de nem a kereszten, hanem minden emberi tevékenység dicsőségében, hogy minden valóságot magához vonzzon. (Jn12,32) ^[13]*** .

Ahogy megtapasztaljuk azokat a nehézségeket, amelyekkel a keresztény életünkben találkozunk ezen a világon - ateizmus, közöny, relativizmus, materialista naturalizmus, hedonizmus stb. -, Szent János kijelentése juthat eszünkbe: “Ne szeressétek a világot, sem azt, ami a világban van!” (1Jn 2,15). Ez arra utal, ami a világon Istennel szembeszáll, és amelyet a hármassóvárgásban, vagyis a bűnös vágyakozásnak három

fajtájában foglal össze (vö. 1Jn 2,16). Ugyanakkor a világ, Isten teremtménye, jó: “Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.” (Jn 3,16)

7. Az Atyánkhoz hasonlóan törekedjünk **arra, hogy szenvedélyesen szeressük a világot** ^[14], mert itt találkozunk Istennel és ez az örök életre vezető út. Ez a szeretet *nem lehet világi*: a világból valók vagyunk, de nem akarunk elvilágiasodottá válni. Például a szegénység szellemének és gyakorlati valóságának megélése is megszabadít bennünket a sok köteléktől, és pozitív értelemben arra készíti bennünket, hogy meghallgassuk Szent Pált, aki biztosít bennünket: Hisz minden a tietek...Ti azonban Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig az Istené. (1Kor 3,22-23). A mértékletes és egyszerű élet tanúsága – ma és

mindig – az egyik módja annak, hogy só és világosság legyünk ezen a világon, amelyet Krisztus szeretetével kell átalakítanunk.

Figyelembe véve, hogy *minden a tietek* örülünk mások örömeinek, élvezzük a körülöttünk lévő jó dolgokat, és érezzük, hogy korunk kihívásai a mieink is. Ugyanakkor lelkünk mélyén érezzük a világ helyzetét, különösen a háború szomorú valóságát, és sok más ember, különösen a leggyengébbek, nagy szükségleteit és szenvedéseit. De ragaszkodom hozzá, ne engedjünk teret a pesszimizmusnak; éppen ellenkezőleg, újítsuk meg az éltető evangéliumba vetett hitünket - amely *Isten üdvösséget hozó ereje minden hívőnek* (Róm 1,16) - és az eszközökbe vetett hitet: ima, önmegtagadás, Eucharisztia! és munka. Akkor képesek leszünk megtartani a reményteli világszemléletet.

A hit a hűség alapja. Nem egy hiábavaló bizalom az emberi képességeinkben, hanem az Istenbe vetett hit, aki a remény alapja (vö. *Zsid 11,1*). "Isten a remény alapja; de nem akármilyen isten, hanem az az Isten, akinek emberi arca van, és aki a végletekig szeretett minket, különösen mindegyiket és az egész emberiséget." ^[15] ____.

Hallgassuk meg újra az Atyánkat: ***Ha hűségesek vagytok, csendes és alázatos odaadásotok gyümölcseként az Úr – kezetek révén – csodákat fog tenni. Szent Lukácsnak ezt a mondatát újra átélitek: a hetvenkét tanítvány, örömmel telve tért vissza, mondván: „Uram, nevedre még az ördögök is engedelmeskedtek nekünk.” (Lk 10,17)*** ^[16] ____.

Hűség a hivatáshoz és a hétköznapi élet

8. Előfordulhat mindegyikünk életében, hogy időről időre rendkívüli körülmények állnak fenn, de jól tudjuk, hogy az Úrral való egyesülést és vele együtt az apostoli küldetésünket alapvetően a hétköznapi életben kell megvalósítanunk: család, szakmai munka, barátságok, társadalmi kötelességek...: "Ez az Istennel való találkozásunk fő *helye*" ^[17],

emlékeztetett minket Don Javier egyik első levelében.

Az Úrral találkozni a minden napok eseményeiben azt jelenti, hogy felfedezzük a kis dolgok, az apróságok, a részletek értékét, amelyekben oly gyakran megmutathatjuk Isten iránti szeretetünket és a mások iránti szeretetünket. Jézus maga mondta nekünk: *Aki a kicsiben hű, az a nagyban is hű. Aki a kicsiben hűtlen, az hűtlen a nagyban is.* (Lk 16,10).

Hűség a kicsiben, amelyet az Úr saját örömének nagyságával jutalmaz (vö. *Mt 25,21*).

Az ember saját személyes tapasztalata azt mutatja nekünk, hogy ez *a hűség a kicsiben* nem kevés; éppen ellenkezőleg: ***A kitartás kis dolgokban, szeretetből, hősiesség***
[18]
—.

A szeretet az, ami a legnagyobb értéket adja minden emberi törekvésnek. A hűség egy szeretetből vállalt elköteleződésben kitartani, és az Isten iránti szeretet a szabadság végső értelme. Ez a lelki szabadság tesz képessé arra, hogy szeressük azt, amit meg kell tennünk, még akkor is, ha az áldozattal jár. Így tapasztalhatjuk meg azt, amiről Jézus biztosít minket: “Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, s megtaláljátok lelketek nyugalmaát. Az én igám édes, és az én terhem

könnyű.” (Mt 11,29–30) És Szent Ágoston elmagyarázza: "Akiben szeretet van, az vagy nem érzi a nehézséget, vagy szereti magát a nehézséget (...). Akik szeretnek, azok munkája soha nem teher." ^[19] .

9. Jól tudjuk, hogy Isten megtalálása, Isten szeretete elválaszthatatlan a többi ember iránti szeretetünktől és az ő szolgálatuktól; hogy a szeretetnek ez a két elve elválaszthatatlan egymástól. Testvéri szeretetünkkel, amely a természetfeletti élet biztos jele, felépítjük hűségünket, és örömtelibbé tesszük mások hűségét: *Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket.* (1Jn 3,14). Milyen erővel bátorít bennünket Szent Josemaría, hogy testvériségben éljünk! **Szív!** ***Gyermekeim, szívvel szolgáljatok egymásnak. Amikor a szeretetünk átmegy Jézus Szentséges Szívénés Mária legédesebb szívéen, akkor a***

testvéri szeretetet, annak minden emberi és isteni erejével gyakoroljuk. Ez hordozhatóvá alakítja a terheket, enyhíti a fájdalmakat, biztosítja az örömet a harcban. Ez nem valami szirupos dolog, hanem erősíti a lélek szárnyait, hogy magasabbra emelkedjen. A testvéri szeretet, amely nem a saját érdekeit keresi, lehetővé teszi, hogy a készséges áldozat lelkületével dicsérjük az Urat ^[20].

Tekintve, hogy a munka milyen fontos helyet tölt be a hétköznapi életünkben, fontolóra kell vennünk és megvizsgálni a lelkiismeretünket, arról a sok szempontról, amit ez a mondat hordoz: ***megszentelni a munkát, megszentelni magunkat a munkában, és megszentelni másokat a munkában.*** ^[21]

Most arra kérlek benneteket, hogy gondoljátok át, hogyan alakíthatnánk

át jobban a munkát imává, ami nem csak arról szól, hogy legyen néhány áhítat gyakorlat a munka során.

Atyánk oly sok tekintetben elmagyarázta nekünk. Olvassuk el újra az ő szavait:***Abban a tudatban végezzétek a munkátokat, hogy Isten szemléli azt: labore mearum respexit Deus***(Isten látta kezem fáradozását - Ter 31,42). ***Ezért a munkánknak egy hozzá méltónak és szentnek kell lennie: nemcsak mert az apró részletekig végrehajtjuk, hanem erkölcsi érzékkel, becsületességgel, nemességgel, hűséggel, igazságossággal. Ily módon a szakmai munkád nemcsak helyes és szent lesz, hanem egyúttal ima is lesz*** ^[22].

Gyakran tapasztalhatjuk meg határainkat és hiányosságainkat a munkánk elvégzése során is; de ha mindennek ellenére törekszünk arra, hogy abban a tudatban legyünk,

hogy Isten szemlél bennünket,
akkor képesek leszünk meghallgatni
Szent Pál nekünk címzett szavait: *az*
Úr ügyében való fáradozások nem
hiábavaló (1Kor 15,58); ahogy Atyánk
összefoglalta: ***semmi sem vész el.***

Ami állandó és ami változhat a Mű életében

10. A Műben a hivatáshoz való
személyes hűség szükségszerűen
összefügg az intézményi hűséggel,
vagyis a Mű mint intézmény
állandóságával, amely hűséges Isten
akaratahoz, ahogyan azt az Alapító
közvetítette.

2016-ban Don Javier emlékeztetett
bennünket Szent Josemaría e
szavaira: ***Ugyanúgy, ahogy egy
ember személyisége megmarad a
növekedés különböző
szakaszaiban: gyermekkor,
serdülőkor, felnőttkor ...; így a
fejlődésünkben is van egy***

folyamat: ha nem lenne, halottak lennénk. A lényeg, a szellem változatlan marad, de a kifejezőmódunk és a cselekvésmódunk fejlődnek, mindig régiek és újak, mindig szentek. ^[23] .

Ezt a szöveget kommentálva akkor úgy gondoltam, hogy mindenekelőtt a személyes apostolkodás területén – amely a Múben a fő apostolkodás–, és abban, hogy keresztény szellemben irányítjuk a szakmai dolgokat, intézményeket és emberi struktúrákat, hogy megpróbálunk kezdeményezni és kreatívan cselekedni, hogy a számos emberrel való őszinte barátság révén eljuttassuk az evangélium világosságát a társadalomhoz. Ugyanez a kezdeményezés és kreativitás arra is késztet bennünket, hogy új apostoli tevékenységeket keressünk a partok nélküli tengeren

belül, amelyet a Mű szellemisége mutat nekünk.

11. Ezt a kreativitást nevezhetjük *dinamikus hűségnek* illetve *kreatív hűségnek* is. Olyan hűség ez, amely nem keresi folyton a felszínes változásokat, és nem utasítja el a szükséges megújulást a változástól való félelem miatt. ***A hivatásunkon keresztül jelen vagyunk a társadalomban végbemenő helyes változások eredeténél, és sajátunkká is tesszük minden korszak fejlődését*** ^[24].

Ezért meg kell értenünk és osztoznunk kell korunk vágyaiban. Ugyanakkor nem szabad alkalmazkodnunk semmilyen divathoz vagy szokáshoz, legyen az bármilyen aktuális és széles körben elterjedt is, ha az ellentétes azzal a szellemiséggel, emberi színvonallal vagy a Mű azon családi hangulatával, amelyet Isten az alapítónkon

keresztül adott nekünk. Ilyen értelemben “soha nem lesz szükségünk arra, hogy a világhoz vagy a társadalom aktuális fejlődéséhez alkalmazkodjunk, mert mi - pontosabban ti, gyermekeim - a társadalom részeként a többi emberrel együtt alakítjátok az emberiség fejlődését a mindennapi munkáton keresztül.” ^[25].

Figyelembe kell venni azt is, hogy ami a Mű szellemiségét és a testületi rendelkezéseket (például a lelki képzés eszközeit: körök, elmélkedések, lelkigyakorlatok stb.) illeti, magától értetődik, hogy ezek esetleges megváltoztatása az Atya illetve az őt támogató Általános Tanács és a Központi Tanácsadó Testület hatáskörébe tartoznak. A magatok részéről ne habozzatok apostoli projekteket javasolni azoknak, akik vezetik a Művet, a kezdeményezőkézség és az egység szellemében. Mindeközben továbbra

is evezzetek együtt – azzal a vággal, hogy sok embernek elvigyétek az evangélium örömét. Mindig legyünk biztosak abban, hogy "nem vagyunk egyedül az Opus Dei megvalósításában, és nem csak a saját gyenge erőnkre számítunk, hanem az Úr erejére és hatalmára"

[26]

—.

12. A személyes hűségünkkel és mindannyiunk felelősségérzetével biztosíthatjuk a Mű folytonosságát hűen az eredetéhez, a történelem változó mozzanatain keresztül. Isten kegyelmével tudjuk ezt a folytonosságot építeni a a személyes korlátaink ellenére. Arról a lényeges folytonosságról van szó, ami eleven valóságként köti össze a múltat, a jelent és a jövőt. 2015-ben Don Javier arra biztatott bennünket, hogy kérjük Szent Josemariától, hogy a Mű ugyanazzal az erővel és fiatalos lendülettel élje meg 2028. október 2-

át, ahogy azt az Atyánk 1928. október 2-án kapta.

Így Isten irgalmasságán keresztül valósággá válhat, amit Szent Josemaría látott: “Látom a Művet évszázadokra előre vetítve, mindig fiatal, kecses, szép és gyümölcsöző, amely Krisztus békéjét védi, hogy az egész világ birtokolja azt.

Hozzájárulunk ahhoz, hogy a társadalom elismerje az emberi személy, a család és az Egyház jogait. Munkánk csökkenteni fogja a testvérgyilkos gyűlöletet és a bizalmatlanságot a népek között. Leányaim és fiaim – fortes in fide (1Pét 5,9), szilárdak a hitben – tudni fogják, hogyan kell minden sebet bekenni Krisztus szeretetével, amely a legfinomabb balzsam.” ^[27] —.

Szűzanyánkra, a hűséges Szűzre és Szent Józsefre bízva hűségünk állandó megújítását, minden

szeretettel megáldalak
benneteket!

Atyátok,

Róma, 2022. március 19.

[1]. XVI. Benedek pápa beszéde, 2010.
V.12.

[2]. Ferenc pápa szentbeszéde,
2020.IV.15.

[3]. Levél Szt. Josemariától, 1973.III.
28. 9.pont

[4]. Út 999.

[5]. Szt. II. János Pál pápa
szentbeszéde, 1979.I.26.

[6]. Es Cristo que pasa (Krisztussal
találkozni), 64. pont

[7]. Es Cristo que pasa (Krisztussal találkozni), 131. pont

[8]. Levél Szt. Josemariától, 1945.V.6.
23.pont

[9]. Levél Szt. Josemariától, 1931.III.
24. 43.pont

[10]. Levél Szt. Josemariától, 1954.V.31.
22.pont

[11]. Szt. Josemaría, jegyzetek egy
összejövételről, 1974.II.19.

[12]. Es Cristo que pasa (Krisztussal találkozni), 122. pont

[13]. Instrucción (Útmutatás) 1934.IV.1.
1.pont

[14]. Conversaciones (Interjúk Mons.
Escrivával), 118.pont

[15]. XVI. Benedek pápa, Spe Salvi
enciklika, 31. pont

[16]. Levél Szt. Josemariától, 1930.III.
24. 23.pont

[17]. Javier Echevarría, Lelkipásztori
levél, 1995.XI.28., 16.pont

[18]. Út 813.

[19]. Szent Ágoston: De bono viduitatis,
21, 26.

[20] Levél Szt. Josemariától, 1974.II.14.
23.pont

[21] Es Cristo que pasa (Krisztussal
találkozni), 45. pont

[22] Levél Szt. Josemariától, 1948.X.15.
26.pont

[23] Levél Szt. Josemariától, 1957.IX.
29. 56.pont

[24]. Levél Szt. Josemariától, 1950.II.14.
21.pont

[25]. Levél Szt. Josemariától, 1932.I.9.
92.pont

[26]. Javier Echevarría, Lelkipásztori
levél, 1995.XI.28, 11.pont

[27]. Levél Szt. Josemariától, 1933.VII.
16. 26.pont

Copyright © Prelatura Sanctæ Crucis
et Operis Dei

(A szerzői jog tulajdonosának
kifejezett engedélye hiányában tilos
a dokumentum egészének vagy
bármely részének nyilvános
terjesztése.)

(Pro manuscripto)

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/
lelkipasztori-level-2022-03-19-huseg/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/lelkipasztori-level-2022-03-19-huseg/)
(2025.08.05.)